

УДК 687.016:687.84

УДОСКОНЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ВИГОТОВЛЕННЯ ШВЕЙНИХ ВИРОБІВ ІЗ ШТУЧНОЇ ШКІРИ

Студ. Р.А. Германюк, гр. БШЕ-14

Студ. Т.Г. Каленська, гр. БШЕ-14

Науковий керівник ас. С.Ю. Лозовенко

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Метою роботи є аналіз, дослідження та визначення шляхів удосконалення технологічного процесу виготовлення швейних виробів із штучної шкіри. Для досягнення мети дослідження сформульовано наступні взаємопов'язані завдання: ознайомлення з існуючими видами штучної шкіри та встановлення їх властивості, що впливають на споживчі та виробничі характеристики виробу; аналіз способів виготовлення швейних виробів з шкіряних матеріалів.

Об'єкт та предмет дослідження. Як об'єкт дослідження обрано технологічний процес виготовлення одягу із штучної шкіри. Предмет дослідження – жакет жіночий із штучної шкіри.

Методи та засоби дослідження. Дослідження базувалися на основі системного підходу, аналізі об'єкту дослідження, принципах раціоналізації. Для роботи використанні прикладні комп'ютерні програми.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів. Проаналізовано асортимент штучних шкір для виготовлення швейних виробів. Надано рекомендації для вдосконалення технологічного процесу виготовлення жакетів жіночих із штучної шкіри.

Результати дослідження. Штучна шкіра використовується у виробництві галантерейних виробів, одягу і взуття. У зв'язку з нестачею натуральної сировини для виробництва натуральної шкіри і її високою собівартістю виникла необхідність виробництва відносно недорогого матеріалу – штучної шкіри. Але навіть з розвитком технічного процесу в цій області, штучні шкіри не зможуть замінити натуральні матеріали за наступними характеристиками: повітропроникність, довговічність, гармонійний зовнішній вигляд і респектабельність. По складу штучна шкіра – це полімерне плівкове покриття на тканий, нетканий чи трикотажній основі. Різновидами її є: еластоішкіра (з каучуковим покриттям), вінілішкіра (з ПВХ покриттям), нітроішкіра (з нітроцелюлозним покриттям), амідішкіра (з поліамідним покриттям), уретанішкіра (з поліуретановим покриттям), аміделастоішкіра (з комбінованим покриттям, наприклад, поліамідним і каучуковим), вінілуретанішкіра (з пористим покриттям ПВХ). Штучні шкіри розділяють за призначенням на галантерейні, одяжні, взуттєві, технічні, оббивні, декоративно-господарські і палітурні матеріали. [1]

Далі досліджено дефекти виробів із штучної шкіри. В процесі експлуатації може відбуватися руйнування одягу зі штучної шкіри в різних місцях під впливом різноманітних факторів. Так, наприклад, на рукавах в результаті багаторазових вигинів з'являються складки, які, постійно заглиблюючись, переходять в тріщини лицьового покриття. Через багаторазові деформації розтягування, а також у результаті старіння матеріалу на поверхні спинки спочатку з'являються дрібні поверхневі тріщини, які, збільшуючись по площі і проходячи в глиб полімерного покриття, погіршують зовнішній вигляд одягу і викликають його водонепроникність. Дуже часто краї рукавів, кишень і інші деталі одягу стираються при багаторазово повторюваних впливах тертя

**Сучасні матеріали і технології виробництва виробів
широкого вжитку та спеціального призначення**
Технологія та конструювання швейних виробів

на лицьове покриття штучних шкір. Для того щоб виключити зазначені недоліки, штучні шкіри для одягу повинні бути пластичними, м'якими, мати міцне з'єднання лицьового шару з волокнистою основою, мати здатність набувати і стійко зберігати форму в одязі, добре драпіруватися, бути стійкими до багаторазових вигинів і стирання, не змінювати властивості у різних умовах експлуатації, при коливаннях температури і вологості. Оскільки термін експлуатації верхнього одягу становить зазвичай кілька років, то для забезпечення такого терміну служби вироби із штучні шкіри для одягу повинні бути стійкими до старіння, тобто не змінювати своїх властивості із часом. [1-3]

Наступним етапом досліджено особливості проектування швейних виробів із шкіряних матеріалів:

- моделі швейних виробів повинні мати прості чіткі форми, прямі силуетні лінії, що пояснюється підвищеною жорсткістю шкіряних матеріалів;
- просторова форма окремим деталям виробу надається лише конструктивним способом [2];
- вироби із натуральної шкіри можуть мати нетрадиційне членування основних деталей на складові елементи, що пояснюється обмеженими розмірами шкіри;
- розкрій натуральних шкір здійснюється індивідуально;
- при настиланні штучних шкір не допускається спосіб настилання "лицем до лица" для запобігання злипанню шарів матеріалів;
- пошиття виробів із шкіряних матеріалів виконується практично без волого-теплової обробки, що пояснюється високою їх чутливістю до дії високих температур;
- зшивання деталей виробу бажано виконувати синтетичними (капроновими) нитками для забезпечення високої надійності швів та запобігання стирання ниток о товщу жорсткого матеріалу;
- на шкіряних матеріалах можуть залишатися проколи, можливе руйнування плівкового покриття штучних шкір при пошитті виробів, тому необхідно дуже уважно прокладати швейні строчки, слідкувати за станом голки, правильно підбирати номери голок та швейних ниток [2];
- для виготовлення підкладок в виробах з шкіряних матеріалів рекомендується використовувати напівшовкові підкладкові тканини (типу саржа) або тонкі зносостійкі капронові тканини та трикотажні полотна.

Висновки. На основі аналізу всього асортименту штучних шкір для подальшого дослідження було обрано матеріал, який можна рекомендувати для виготовлення жакетів – це вінілішкіра на трикотажній основі. Матеріал має гарний зовнішній вигляд, характеризується такими властивостями: м'якість, пружність, гарно драпірується, володіє стійкістю до багаторазових деформацій і стирання. Надано рекомендації для вдосконалення технологічного процесу виготовлення жакетів жіночих із штучної шкіри.

Ключові слова. Швейний виріб, штучна шкіра, технологічний процес.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бузов Б.А. Алыменкова Н.Д. Практикум по материаловедению швейного производства. – М.: академия, 2003. - 416 с.
2. Конопальцева Н. М. Конструирование и технология изготовления одежды из различных материалов. В 2 ч. : учеб. пособия для вузов / Н. М. Конопальцева, П. И. Рогов, Н. А. Крюкова. – М. : Издательский центр «Академия», 2007. – 255 с. + 288 с.